

Menighetsbladet

Nr. 4 - 2022 Ringebu prestegjeld 78. årgang

Foto: Lars Myhre

Ringebu

Fålvang

Venabygd

*Vi ønsker alle en
velsignet god julehøytid*

Biskopens juleandakt

Av Solveig Fiske Foto: Liv Torhild Braathen

Biskop Solveig Fiske

Fred på jorden

I skrivende stund er jeg akkurat begynt på de siste ukene som biskop.

Jeg vil benytte anledningen til å takke for alle møtepunkt rundt om i Hamar bispedømme. Jeg ser for meg mange ansikt og bærer med meg mange varme håndtrykk fra ulike situasjoner. Hjertelig takk og alt godt videre!

Fred på jorden!

Vi lengter etter nettopp det som den himmelske herskere sang den første julenatt:

Ære være Gud i det høyeste, og fred på jorden blant mennesker Gud har glede i!

Vi har ei tid som er preget av uro over den spente krigssituasjonen i Europa og usikkerhet inn mot hva fortsettelsen blir. Jeg kjenner at engelens ord om «Frykt ikke» og englekorets sang og bønn om fred på jord, berører et ønske, en drøm og et håp som inspirerer til å tro på og arbeide for rettferdighet og fred.

Sangen på Betlehemsmarkene viser vei til å se Gud i krybben. Evigheten strømmet inn i det øyeblikket barnet ble født. Og Jesu fødsel setter i gang en bevegelse som aldri har opphørt.

Barnet som ble født, er et håp og en kjærlighet. Alle som har holdt et lite nyfødt menneske i hendene, vil kunne gjenkjenne dette. Det er nært og stort, vakkert og meningsmettet. Våre erfaringer blir satt i et svimlende perspektiv i møte med fødselen i Betlehem og englesangen om fred på jord. Det løfter alle nyfødte barn opp mot himmelen og inviterer til å realisere håpet, drømmen og bønningen om fred på jord.

Jesusbarnet er en liten knopp som er sprengfull av håp, også i dag.

Med juleevangeliets grensesprengende kraft åpnes livets kilder og framtidshåp for alle mennesker, og Kristi kjærlige lys holder oss fast i fremtid og håp for livet her og i evigheters evighet.

Velsignet julehøytid!
Solveig Fiske

Min salme

Det hev ei rose sprunge

Min Salme denne gang er den kjente salmen Det hev ei rose sprunge, som står som nr. 33 i Norsk Salmebok. Dette er opprinnelig en gammel tysk salme fra 1587, oversatt av Peter Hognestad. Melodien er fra 1400-tallet.

Det hev ei rose sprunge
ut av ei rot så grann.
Som fedrane hev sunge:
Av Isais rot ho rann,
og var ein blome blid
midt i den kalde vinter
ved mørke midnatts tid

Om denne rosa eine
er sagt Jesajas ord.
Maria møy, den reine,
bar rosa til vår jord.
Og Herrens miskunnsomt
det store under gjorde
som var i spådom sagt.

Guds rose ljuvleg angar
og skin i jordlivs natt.
Når henner ljøs oss fangar,
ho vert vår beste skatt,
Me syng i englelag:
No er det fødd ein Frelsar,
og natti vart til dag.

Sommerlotteri, Prestegårdens venner

Trekning av lotteri 09.10-2022

Nr.	Gitt av	Gevinst	Vinner
1	Lars Kleven	5 kg poteter	Dagfinn Malum
2	Lars Kleven	5 kg poteter	Hilde Vedvik Guttu
3	Lars Kleven	5 kg poteter	Joakim Ringlund, Viken gartneri
4	Lars Kleven	5 kg poteter	Ruth Raaen
5	Lars Kleven	5 kg poteter	Gerd Midtsund
6	Venabu fjellhotell	Middag for to	Johnny Kvislen m. fam.
7	Ysterikroa	Måltid for to	Ingrid Kunzendorf
8	Hev Ringebu	Pizza for to i kafeen	Ingvild Haugbråten
9	Coop Extra Fåvang	Fruktkorg	Eva Bystadhaugen
10	Lundes	Gavekort	Kristian Kaurstad
11	Elon	Gavekort	Siri Haugstad
12	Tinde	Gavekort på Norli	Grethe Myhre, Fåvang
13	Ringebu Norli	Midttunkalender 2023	Ragna Myhr
14	Ringebu Norli	Midttunkalender 2023	Astrid H. Lund
15	Ringebu Norli	Midttunkalender 2023	Elin Bredeveien
16	Feelgood	Gavekort	Ragna Myhr
17	Feelgood	Gavekort	Anders Fretheim
18	Feelgood	Gavekort	Astrid Fretheim
19	Lågen dekk	Dekkskift	Johannes Gråberg
20	Giax	Ostehøvel	Marit Spidsberg Paulsrud
21	Sport 1	Gavekort	Lillian Kvislen
22	Anne Aaby	Spekepølse	Helge Rudihagen
23	Horten elektriske	Lampe	Kurt Pedersen
24	Markedshagen Ringebu	Kasse grønnsaker	Ole Kristian Granlien
25	Helge Rudihagen	3 sekker ved	Anne Grethe Skundberg
26	Kreative døler	Bilde Sigrun Grotheim Steig	Harald Henriksen, Rasta
27	Hans Ola Furusæter	Dreiet fat	Inger Mellem
28	Stig Walter Nymoen	Bilde	Marit Spidsberg Paulsrud
29	Karin Køltzow	Bilde	Torbjørn Furland, 2827 Hunndalen
30	Kirsti Kluge	2 store store stettglass	Henrik Wimmer
31	Borgny Flatlandmo	2 glass	Borgny Flatlandsmo
32	Borgny Flatlandsmo	Vase	Ludvig Rustad
33	Ingrid Haug	Pute	Gunvor og John Rustad
34	Brit Nilsen	3 lysestaker	Hilde Rudolfsen, Aurskog
35	Borgny Flatlandsmo	Rabarbrafat	Tor Kleiven
36	Trude Nordmark	Bordsnylter	Astrid Lund
37	Trude Nordmark	Bordsnylter	Kari T Kleiven
38	Trude Nordmark	Bordsnylter	Marit Todal
39	YX Fåvang	Gavekort bilvask	Kirsten Luka Ronold
40	Spidsbergseter	Gavekort Lunsj to personer	Ragnhild Haugen
41	Stiftelsen Ringebu prestegård	Bilde	Kjersti Aaby

Avskjed med Solveig Fiske

Intervjuet er gjort av redaktør i Løten menighetsblad, Amund Sigstad Foto: Halvard Bjørkås

1. Når ble du ansatt som biskop? Hvordan ble du mottatt i bispedømmet?

Jeg ble vigslert til biskop i Hamar domkirke 17. desember i 2006. Da kom jeg fra stillingen som personalsjef ved Hamar bispedømmekontor etter 12 år som sokneprest i Løten.

Jeg opplevde å bli tatt imot med tillit, vennlighet og raushet.

2. Hadde du et motto og en programerklæring ved tiltredelsen?

Jeg hadde med meg et ønske om å formidle evangeliet slik at mennesker kjenner at det berører og gir styrke og håp. Jeg hadde, og har et motto: «Ei kirke for alle». Altså ei kirke som er til stede i lokalsamfunnet, ei folkekirke. Jeg har ofte brukt lignelsen om sennepsfrøet som Jesus fortalte til å fargelegge dette. Lignelsen forteller om frøet som blir til ei stor plante, et tre med greiner der det er god plass for fuglene.

Dette kommuniserer godt med Hamar bispedømme sin visjon: Hellige rom for alminnelige liv. Visjonens formuleringer sier at folkekirka tar utgangspunkt i folks alminnelige liv og inviterer til å forstå og tolke livet i lys av evangeliet om Jesus Kristus. Å ta utgangspunkt i menneskers alminnelige liv med lengsler og behov er en programerklæring: midt i folks liv skal kirka være, for å vise at Gud er der også.

3. Hvilke utfordring og oppgaver møtte deg i eget bispedømme, eller i hele kirke-Norge?

Den første utfordringen var å likestille heterofilt og homofilt samliv også med en rituell handling i kirken. Jeg ga min støtte til kjønnsnøytral ekteskapslov som kom i 2008. Fra første februar i 2017 ble likekjønnede ønsket velkommen til ekteskapsinngåelse foran alteret, og ett minutt over midnatt ble det første homofile

paret viet her i landet, i Eidskog kirke. Det kjennes naturlig at det første ekteskapet med to av samme kjønn ble inngått her i Hamar bispedømme.

Flere av våre biskoper har vært med å rydde vei slik at kirken nå fremstår som en åpen folkekirke; Kristian Schjelderup og Georg Hille i innsatsen for kvinners prestedtjeneste. Og ikke minst Rosemarie Köhn som også huskes for sin kamp for likestilling og deriblant homofiles rettigheter. Det var banebrytende da hun gjeninnsatte Siri Sunde i tjeneste i februar 1999 etter at Sunde i 1997 hadde inngått partnerskap mens hun var i tjeneste som kapellan i Nordre Land, og som en følge av det ble permittert i stillingen. Og endelig, i 2017, er alle kirkedørene i vårt bispedømme åpne for alle som ønsker å gifte seg i kirken.

Jeg er glad for at dette skjedde på «min vakt».

En av de største endringene i kirken i min periode er at vi ikke har en statskirke, men en grunnlovsforankret folkekirke. Den nye loven om trossamfunn innebærer mange muligheter for samarbeid og samhandling i et livssynsåpent samfunn, for vi lever i et samfunn i endring. Befolkningen endrer seg både i by og bygd, og vi får flere med ulik etnisk bakgrunn. Det fordrer åpenhet, gode kulturmøter og dialog om identitet, kultur og religion. Spennende!

Gjennom medlemsundersøkelser vet vi at kirken står sterkt i Hamar bispedømme. Sju av ti innbyggere er medlem i Den norske kirke, og tallene er veldig stabile. Undersøkelsene viser også at kirkebyggene er viktige for folk.

Det har skjedd viktige endringer og framskritt i Den norske kirke de siste tiårene. Men livsvilkårene for mennesker med LHBT+identitet er et samfunnsproblem langt ut over Den norske kirke. Jeg har derfor forsøkt å bære engasjementet også ut over det indrekirkelige ved å søke allianser hos politikere, samfunnsinstitusjoner, organisasjoner, hos andre kirker og trossamfunn og på tvers av landegrenser.

4. Kjernesaker i din tid som biskop.

En av kirkens viktigste oppgaver er å peke på at urett angår oss alle. Kirken må velge ståsted ved å se den enkelte – og bekrefte deres verd.

Derfor har jeg hatt et stort engasjement for menneskeverd og rettferdighet.

Likestilling og likeverd i kirke og samfunn har også alltid vært viktig for meg. Dette engasjementet har jeg hatt med meg inn i bispegjerningen. Det er preget av at jeg ofte tenker på hvordan Jesus møtte mennesker med respekt, og at møtene førte i livets retning.

«Urett angår oss alle» speiles også i mitt engasjement for papirløse flyktninger, asylbarna og kvinner som utsettes for vold. Blant annet er jeg Den norske kirkes representant i styringsgruppen for kampanjen «Rød knapp - Stopp vold mot kvinner», og jeg har tidligere vært styreleder i Vake kirkelig ressurscenter mot seksuelle overgrep.

– Vil vi være en kirke som bringer håp og forkynner budskapet om den store gleden for alt folket, må vi våge å nærme oss menneskers livserfaringer.

5. Hva har du vært mest fornøyd med? Hva har glett deg mest?

Da vil jeg trekke fram visitasene der jeg har møtt folk i alle aldre. Det har vært til stor glede og inspirasjon. Uansett hvor jeg er, også i andre anledninger, møter jeg folk som er engasjerte og glade i kirka si. Dette gjenspeiler seg også i medlemsundersøkelser. Det er sterkt å oppleve dugnadsinnsats, iherdig og planmessig vedlikehold, og jeg vil også si: Sorgen når en kirke brenner.

I løpet av min periode har trosopplæringsreformen blitt innført over hele landet. Den har gitt oss mulighet til å skape gode aktivitetstilbud og møteplasser for barn og unge i lokalsamfunnet.

Jeg vil også trekke fram gode samarbeid på tvers med ulike samarbeidspartnere. Slik har vi fått til større satsinger i forbindelse med bokåret, ved olsok og nå som arrangement på veien til Nasjonaljubileet 2030.

I kirken kommer vi ofte i berøring med folks følelser. Da har jeg ofte opplevd hvordan sang og musikk kan nå inn, forsterke glede og lindre sorg. Jeg har stor glede av musikken, møtene med utøverne og få oppleve betydningen musikken har. Det er en stor glede hver dag å tenke på hvordan kirkemusikerne våre og alle andre av kirkens ansatte legger til rette og gjør sitt beste for at folk skal få gode opplevelser i møte med kirkas tilbud og aktiviteter.

6. Saker eller forhold som du gjerne ville hatt gjort?

Kirka skal være et sted hvor folk skal kunne komme med livene sine. Da er det viktig at folk har tillit til kirkens øverste ledelse. Som biskop er jeg ikke alene. Det er svært gode fagpersoner på ulike fagfelt som er knyttet til bispedømmekontoret og Den norske kirke. Også i bispekollegiet har jeg gode folk jeg kan ta opp krevende saker med.

Det er ingen ting jeg angrer på, men noen ganger har jeg tenkt at ting kunne vært sagt eller gjort på en annen måte. Det betyr ikke så mye så lenge det ikke går ut over noen, men kan ta fokus bort fra det jeg egentlig ønsker å formidle.

7. Vi har registrert at nye utfordringer og krav dukker opp til siste arbeidsdag. Er dette krevende å håndtere på slutten av din periode som biskop?

Jeg vet ikke akkurat om at det er noe spesielt nå ut over at det arbeides med framtidig kirkelig organisering. Av og til kan det være debatt om saker slik som om Teater Innlandets oppsetning nå i høst, men det fører til ordskifte som jeg opplever er viktige og nødvendige mer enn krevende.

8. Har du noen gode råd til din etterfølger? Hvilken kurs ønsker du at den nye biskopen skal ta?

Nei, jeg har ingen råd å gi her. Det kan tenkes jeg kan kviskre noen råd direkte til den nye biskopen. Jeg ser med forventning fram til at en ny biskop skal begynne. Jeg er trygg på at vi får en framoverlent og god biskop!

9. Har du noen forventninger til din nye livssituasjon?

Jeg håper å kunne dyrke vennskapets gleder og muligheter. Kanskje gå på kafè på en vanlig hverdag og ikke minst ha mer tid til barnebarna og familien ellers.

10. Ser du og din familie fram til å flytte tilbake til Løten?

Vi ser fram til å ta i bruk huset vårt som har vært utleid. Det blir rart å flytte fra Hamar og det gode bomiljøet vi har hatt stor glede av i Olav Myntmesters gate. Nå ser vi fram til nye dager i Sletmoveien.

Krøllegudstjeneste

Dette er en viktig melding til alle som er født i 2014, eller alle som har lyst til å komme på en annerledes gudstjeneste.

15. januar inviteres store og små til Ringeby Ungdomssenter og Krøllegudstjeneste. Her vil alle som er født i 2020 få sin egen bok, og gudstjenesten blir tilrettelagt for de aller yngste. Det kommer innbydelse i posten til de som er 2 år i år, men sett av datoen allerede nå.

LYS VÅKEN

Lys våken

Går du i 5. eller 6. trinn? Da inviteres du med på Lys Våken 18.-19. mars i Venabygd Fjellkapell. Det blir ulike aktiviteter der vi utforsker kristen tro, det blir masse lek og god mat, og vi skal overnatte i kirka. Innbydelse vil bli sendt ut, men sett av datoene allerede nå.

Småbarnssang

Bli med på felles middag en onsdag i månenden!!

25. januar, 22. februar og 29. mars.

Alle dager kl. 15.45 - 17.00.

Samlingen avsluttes med sang og bibelfortelling.

Følg med på facebooksidene Småbarnssang- Ringeby for mer info.

Babysang

Alle med baby er hjertelig velkommen til babysang onsdager i partallsuker. Første gang i 2023 blir onsdag 11. januar kl. 10.30. Følg facebooksidene Babysang i Ringeby for mere info.

En jul å

glede seg til

Mange familier går en tøff tid i møte.
Din støtte kan gi barn som «Ida» en tryggere jul.

VIPPS en gave til 13130

Gi på konto 3201 52 74165

 Blå Kors

Ole Kristian Bonden

Ny biskop i Hamar bispedømme *Foto Hamar bispedømme*

*Ole Kristian Bonden, født 8. februar 1970 i Brumunddal
Familie: Gift med Irmelin, tre voksne barn som akkurat har flyttet hjemmefra*

Applausen runger i Hamar domkirke.

En rørt Ole Kristian Bonden tar imot hyllesten fra de mange som har møtt frem for å bli litt bedre kjent med den nytilsatte biskopen. Neste år blir han innsatt som biskop og flytter til Hamar etter 25 år i Elverum, de siste årene som prost i Sør-Østerdal prosti.

- Det er overveldende, jeg er både glad og takknemlig for å bli biskop i Hamar bispedømme, sier han fra lesepulten og takker for tilliten, for oppdraget og for gode ord fra den øverste ledelsen i Den norske kirke og i Hamar bispedømme.

Kirkerådet har i sitt møte kvelden før valgt Bonden blant de tre gjenstående kandidater etter en lang prosess. – Hamar har fått en biskop som er likandes, glad i folk og glad i Jesus, sier Kirkerådets leder Kristin Gunleiksrud Raaum og sier Bonden går inn i en stolt tradisjon av tydelige biskoper i Hamar.

Hellig og alminnelig

Ole Kristian Bonden har vært tett knyttet til begge sine to forgjengere. Han ble ordinert til prest av Rosemarie Köhn og har hatt Solveig Fiske som biskop i hele hennes periode.

- De to har lært meg at «Ingen tro er for liten», og at «Gud ikke gjør forskjell på folk», sier han. Dette vil han videreføre når han nå skal forme sin bispegjer-ning.

En setning fra trosbekjennelsen har fulgt ham i tida han har vært prest.

Den har vært styrende for arbeidet hans så langt, og han vil fortsatt legge den til grunn for tjenesten som biskop.

«Jeg tror på en hellig, allmenn kirke.» - Hellig og alminnelig. Det er kirke for meg, sier den nyutnevnte biskopen.

Med det mener han at kirka skal være raus og tydelig, til stede i samfunnet og i menneskers liv, ei kirke som bryr seg om folk.

Åpenhet, frihet og tilhørighet

- Vi må være åpne, sier han, åpne for Gud, for andre og for verden. Evangeliet gir oss frihet til å elske, skape, arbeide, kjempe for og tro på, sier han. Og så snakker han om tilhørighet.

Den nye biskopen vil at folk skal kjenne at de hører til i ei kirke som er for alle. Bonden vil at kirka skal være der både på de store dagene i livet, og på de vanskelige. Han vil bidra til ei kirke som er en naturlig del av lokalsamfunnet der folk kan høre til og kjenne igjen både livet og Gud.

- Jeg vil arbeide for at folk i Hamar bispedømme kan gjenkjenne livet sitt i folkekirka, og samtidig gjenkjenne Jesu Kristi nåde, Guds kjærlighet, og Den hellige ånds samfunn.

Ole Kristian Bonden vigsles til biskop i Hamar søndag 29. januar kl. 11.00 i Hamar domkirke med H.M. kong Harald til stede.

Olav Norheim: *Fengselsprestens krig*

Tekst: Liv Jorunn Braastad

Ei bok om ein prest og prestetenesta i år med ufred og fred, om motgang og mot, men også ei bok der tankane om forsoning kjem sterkt fram.

Dagboka til ein meinig prest i den norske kyrkje 1940-1948,
Rånåfoss: Svein Sandnes
Bokforlag, 2022, 151 s.

Bladet «STILLE STUNDER - for heimen og skulen og kyrkja», som det heiter, hadde ei interessant bokmelding i augustnummeret 2022. Torleiv Austad omtala boka «Fengselsprestens krig», skriven av Olav Norheim. Fengselspresten i boka er Bjarne Norheim, hjelpeprest i Ringebru i tida 1948-1952.

Olav Norheim, son til Bjarne Norheim, har studert dagbøker, notat, brev, lesarinnlegg, artiklar og dikt etter faren. Dette er grunnlaget for boka, men ikkje alt skal gjerast offentleg. «Eg kan ikkje, heller. Han var prest», skriv Olav Norheim.

Faren, Bjarne Norheim, var den første i familien som fekk høgare utdanning. Mora var «lærerinne», som det heitte den tida, og faren lokomotivfører. Bjarne Norheim hadde ingen «geistleg bakgrunn» å vise til, men i 1934 vart han cand.teol. ved Menighetsfakultet.

Frå januar 1936 til oktober 1939 var han prostikapellan i Sør-Gudbrandsdal prosti, og frå november det året og fram til april 1943 var han hjelpeprest i Eidskog. Ved krigsutbrotet hadde Norheim vore hjelpeprest eit halvt år, men det vart snart tunge oppgåver for den unge presten: Eit troppetog vart bomba i Nord-Østerdal. Mange frå Eidskog var på toget, og presten måtte gå med sørgebod til heimane. Så måtte presten vie eit par i all hast: Brudgomen skulle i krigen, og paret ville sikre ektepakta før han drog. Ei gammal mor miste ein son i krigen, men midt i sorga kjende ho på takkemd for åra dei fekk saman. Tilfeldigvis råka denne mora presten etter vegen ein dag, og dei tok følgje. Da møtte dei tyske soldatar. Boka gir ei gripande skildring av dette møtet, gripande er også presten sine skrivne ord til slutt: «Eg gløymer aldri dette møtet!

Og eg trur eg lærte kven krigen er verst for: mødrene!»

Boka gir ei god orientering om kyrkja sin kamp mot nazismen. I oktober 1940 kalla Eivind Berggrav, biskop i Oslo, inn til møte. Han var ein av mange som no var blitt klar over at krigen i Norge var like mye ein ideologisk kamp som ein militær krig.

Nazistane var særleg opptekne av at dei unge måtte vinnast for nye tankar i tida. Verken okkupasjonsmakta eller NS-styret ønskte konflikt med kyrkja, men håpa at kyrkja skulle «lirkast» inn i den nasjonalsosialistiske nyordninga. Berggrav kalla inn 18 menn, og dei var biskopar og leiarar av dei frivillige kristne organisasjonane. Tida var slik at folk famla og var utrygge, og da var det viktig at dei kristne leiarane hadde eit samlande organ i kyrkja sin kamp mot nazistane. Kristent Samråd vart stifta, eit råd som skulle stå saman på tvers av liberalt og konservativt kristent syn. Men det vart vanskeleg å vere prest. Rådet sende ut skriv som skulle lesast opp i kyrkjene, ikkje alle prestar fekk skrivet, følgeleg vart det heller ikkje kunngjort i alle kyrkjer. Ein veit ikkje korleis denne situasjonen vart for Norheim. Men med hyrdebrev frå biskopane i 1941 vart det tydeleg konflikt mellom Quisling-staten og kyrkje. I januar 1942 hadde kyrkjeleiarane samrådd seg og laga seg eit meir offisielt forum som fekk namnet Kirkens Samråd. Dette «samrådet», seinare Den midlertidige kirkeledelse (DMK), vart stønaden for prestar som ikkje ville følge påbod frå rådande statsmakter. Mange av desse prestane møtte vanskar.

Slik vart det også for Bjarne Norheim. Folk i Eidskog visste kva han stod for, nazistane og. Folgeleg fekk han ikkje prestekall han søkte. I kyrkja las han opp skrivet Kirkens Grunn, utsendt frå kyrkjeleinga som ikkje ville rette seg etter rådande statsmakt. Norheim vart bøtlagt for denne gjerninga, og til slutt vart han fjerna frå prestestillinga i Eidskog. Da kom han i teneste for DMK. Nazistprestar og nazistprost såg Norheim sitt arbeid som ei stor hindring for deira innpass blant ungdommane. Men dei fleste foreldre ønskte at Norheim skulle lese med konfirmantane og utøve konfirmasjon. Han gjorde det, og opplevde at styresmakter avlyste den kyrkjelege handlinga etter at konfirmantar og kyrkjelyd hadde møtt til konfirmasjonsgudsteneste. Presten sjølv vart pålagt meldeplicht både ein og to gonger dagleg.

Så kom fredsvåren 1945, og ein skulle tru at presten gjekk lysare tider i møte. Det vart ikkje slik. Frå juni 1947 til oktober 1948 var Bjarne Norheim prest i tre leirar for landssvik: Ilseng, Elverum og Trysil. No var rollane bytte om. Presten som sjølv hadde opplevd trakassering og motgang i krigstid, skulle vere prest for enkeltpersonar som hadde brukt råd makt mot landsmenn og landskvinner under den same krigen. Dette kunne ikkje vere lett. Olav Norheim omtalar heller ikkje faren som ein prest «stor i fakter og ord», der han rusla mellom fangar og celler. Dette var ingen stortalar med tru på seg sjølv, men han hadde ei sterk Guds-tru. Likevel, han kjende seg ikkje vaksen for oppgåva som fengselsprest, tykte kunnskapane var for dårlege, og at han sjølv var for lite slagferdig. Det skrivne ordet var Norheim sin styrke, men det hjalp lite når fengselspresten tykte at han møtte ein mur av mistru og skepsis hos fangane han besøkte. Han kunne kjenne seg både som «hoggestabbe og avfallsdunk» i samtalar, og han følte at fangane var likegyldige overfor det han bar fram. På tomannshand ville dei helst snakke om eiga rettsak, om heimen sin og om framtida. Det var også dårleg frammøte når presten tillyste fellesmøte, ved fleire høve var det ingen som kom. Men dei innsette kom gjerne saman for å høyre song og spel frå Frelsesarmeen og pinsevenene, og møtte fram i slike høve.

I 1945 skreiv biskop Eivind Berggrav ein artikkel i Kirke og Kultur under tittelen «Folkedommen over NS». Artikkelen kom også ut som eige hefte. Innhaldet fekk dei dømde og innsette til å kjenne seg som kriminelle, og dei hadde vanskeleg for å godta det Oslo-bispen skreiv om kollektiv skuld. Fengselspresten forstod fangane. Seinare hevda Norheim at ved kapitulasjonen i 1945 var det, blant folk flest, for lite av forsonleg ånd og for lite av medkjensle med dei som då vart ulukkelege. Norheim såg det slik at ingen av dei innsette han møtte i leirane etter krigen ville ha kome innanfor eit fengselsgjerd under normale forhold. Mange av dei NS-dømde opplevde straffa som urettferdig, og dei var både harme og bitre. Livet i fangeleirane førde slett ikkje til at dei vende seg bort frå nazismen. Sjølv om Norheim meinte at meste-parten av Den norske kyrkja sin kamp under krigen var rett, meinte han at det var feil å gjera alle NS-folk, små og store, medskuldige i landssvik. Landssvik var ikkje større synd enn mange andre synder!

I 1947 sende Norheim og 16 andre fengselsprestar eit skriv til justisministeren med bøn om at dødsstraffa måtte opphevast. Dei bad om nåde for alle dei som hadde fått, eller kunne få ein slik dom. For Norheim var dette viktig. Fleire stader i boka kjem det fram at han ville hatt meir nåde og forsoning i rettsoppgjeret etter krigen.

Norheim, presten som såg på seg sjølv som lite skikka til oppgåva han hadde fått, vann etter kvart tillit hos fangane. Ein av dei som hadde fått dødsstraff, vart send til Akershus for avretting. Han ønske å ha Norheim hos seg, og presten reiste til Oslo for å oppfylle ønsket. Han sat hos fangen dei siste timane han levde. Fangen døydde som kristen, men avrettinga bar Norheim med seg resten av livet.

Olav Norheim har skrive ei tankevekkande bok. Språket er nynorsk, lett og greitt, enkelt å forstå. Boka skildrar gripande hendingar frå ei tid som er historie. Vi opplever krig i Europa i dag. Denne krigen er heller ikkje berre kvit eller berre svart, ingen krig er det. Tankane våre treng ei påminning om at alle kan gjere feil!

Det er også verdt å merke seg bildet på framsida av boka. Dette var måla av to fangar frå Ilseng-leiren. Bildet vart sett opp bak talarstolen til nyttårs-andakten 3. januar 1948. Her er Bjarne Norheim sine egne ord om maleriet: «Fredsengelen som med ei palmegrein i vinstre hand skrid majestetisk fram frå ein mørk bakgrunn mot morgongryet. Veggen han ferdast, er dekt av rykande ruiner og sundskotne hus. Eg har sjeldan sett noko så fredfullt som den fredsengelen! Biletet gjorde den enkle matsalen til noko av ein heilagdom.»

GOD LESNAD!

Etterord: Eg hadde ein telefonsamtale med Olav Norheim under arbeidet med skrivinga mi. Han fortalde at det kjendest godt for foreldra hans å kome til kommunen vår. Sjølv vart Olav Norheim fødd her, og heile familien hadde gode år på Nedre Sylte.

Kjelder:

Stille Stunder, august 2022

Olav Norheim: Fengselsprestens krig

Konfirmanter i Ringebu stavkirke 2022

Foto: Hilde Jordbruen

Foran fra v: Elvira Toresdotter Fossmo, Serina Herheim, Maria Fjeldstad, Andrea Håvaldsrud, Tuva Teigum, Line Syrtén, Mina Helen Solbakken, Helene Hovde, Lone Horsbøl Torgersen.

Midten fra v: Emil Lindbo Hansen, Jonas Karlstad, Isabell Ødegård Godlien, Martine Hage Moen, Ingrid Marie Hagen, Mille Melgårdshagen, Martine Kaurstad Mathisen, Nojus Ubartas, prost Tor Even Fougner.

Bak fra v: Erik Andreas Kleiven, Norman Steig, Kajus Rimeikis, Sigurd Rønningen, Amund Berge Holen, Geir Andreas Marstein Tybring, Ola Brandstadmoen

Konfirmanter i Fåvang kirke 2022

Foto: Hilde Jordbruen

Foran fra v: Emma Hagen, Mia Smestadmoen Formo, Julie Yang Riise Kampen, Maja Pettersen, Marthe Solbakken Åmodt.

Bak fra v: Prost Tor Even Fougner, Mons Borgedal, Simen Aarnes, Oliver Syr Nielsen Solbakken, Iver Røttereng Tofte, Emil Hallum.

Konfirmanter i Venabygd kyrkje 2022

Foto: Hilde Jordbruen

Foran fra v: Amalie Berg, Ane Lundbakken.

Bak fra v: Bjørn-Vegard Pinløyken, prost Tor Even Fougner, Torje Husom Torgersen.

Søknene Huses stiftelse

Rentemidler fra Søknene Huses Stiftelse deles ut til ulike tiltak i bygda.
Se Ringebu kommunes hjemmeside for info om retningslinjer for tildeling.

Søknad sendes til Anne Reidun Amrud, e-post: serlaa@online.no

Søknadsfrist: 1. februar 2023

Hanstad, ”Ei kulturperle” i Landsbyen!

Tekst: Kari Skuthe Smestad Foto: Egne; også foto av avisutklipp, fra ”Hemgrenda”, kalender og nettsida til Landsbyboden

I Vålebru ligger Hanstadhuset. Huset ligger på hjørnet mellom Brugata og Hanstadgata som har fått navn etter eiendommen. Gata, lagt der i ettertid, delte eiendommen 46/4 i to: På nordsida ligger bolighuset og på sørsida ligger parken med uthus og eldhus. Huset ble laftet opp andre gang av Hans Kristensen Salmakermoen antakelig i år 1877.

Nå er Lions Club Ringeby-Fåvang eier av 46/4, eller mer ”bymessig”: Hanstadgata 13

Huset og eiendommen Hanstad

Lionshuset sto en gang på klokkergården Grov nedafor Ringeby prestegård.

I tretoppene rundt hustuftene holder en hegre-koloni til hver vår. De har utsyn derfra til de oversvømte vollene langs Laugen hvor de henter mat til ungene i reiret.

Da det i 1877 ble ny klokkergard på Hallstad fikk Hans Salmakermoen lov til å ta ned den tømra boligen på Grov for å sette den opp i Bjørgeskogen i Vålebru. Han hadde inngått forpaktningsavtale med gardbruker Andersen på N. Bjørge. Teigen var fraskilt i 1870 med br.nr.3, i 1877: br.nr.4, skylddeling i 1897.

Hans flytte fra barndomshjemmet Salmakermoen til ”klokkerhuset” på østsida av Brugata med kone og tre barn. Han drev som skredder og fikk plass til verksted i ei påbygd ”bak-stugu”. Farfar Lars, og trolig far, hadde vært salmakere.

Familien bodde i huset Hanstad i Vålebru med 4 barn i 1878. Senere kom 5 barn til.

Dagmars slekt på farssida:

Farmor og farfar:

Hans Christensen, født 1841 på Salmakermoen. Død 1900
Gift i 1870 med Gønner født Sagmoen, født 1849. Død 1938.

Far, tanter og onkler:

- 1 Marie 1870-1947 Født på Salmakermoen. Emigrerte i 1885. Død i Amerika 1947
- 2 Cristian 1872 Født på Salmakermoen. Emigrerte i 1888. Død 1946 i Minnesota
- 3 Christen 1875. Født på Salmakermoen. Død i Grong 1947
- 4 Anna Født 1878 født i Hanstad, Vålebru Emigrerte 1893. Død i USA 1960
- 5 Ludvik Født 1880 Født i Hanstad. Emigrerte år 1900. Død i USA 1953.
- 6 Håkon Født 1883 Født i Hanstad Emigrerte år 1900 Død i Minnesota 1975
- 7 Gunda Født 1885 Født i Hanstad Emigrerte år 1900. Død i New York
- 8 Otto Født 1886. Født i Hanstad. Emigrerte 1905. Død i USA 1960 - Arkansas?
- 9 Martha Født 1890 Født i Hanstad. Gift Øien og bosatt på Dombås. Død 1961

Gønner Hanstad levde som enke i Hanstad i 38 år. Etter at Hans døde i 1900, leide hun ut skredderverkstedet noen år. Fra 1911-20 bodde sporadisk svigerdatter Hansine der (med de to yngste barna?), 2. etg. ble også utleid. Hun døde med Dagmar hos seg i 1938.

Seinere eiere. Eiendomsutvikling

Sønnen Kristen Hanstad overtok og kjøpte ut søskena etter mora Gønners død i 1938.

Etter hans død i 1947 satt enka Hansine med hus og eiendom i uskifte til eldste datter, Dagmar, i 1948 overtok og kjøpte søskena ut. Hansine hadde tinglyst boret til sin død.

I 1985 oppretta Dagmar Hanstad et fond til minne om sin gode venn Sverre Riisøen, og testamenterte eiendommen 46/4 til Lions Club Ringebru-Fåvang i januar i 1986.

I 1993 ble skriftlig avtale inngått mellom Dagmar Hanstad og LC Ringebru-Fåvang ved den gang president Anders Saupstad om Vedtekt for Stiftelsen Dagmar Ruth Hanstad og Sverre Riisøens Minnefond.

Lions Club Ringebru-Fåvang får der ansvar for forvaltning av midler samt vedlikehold og drift av hus og eiendom.

Minnefondets grunnkapital skal stå i bank og ikke røres. Avkastningen skal imidlertid hvert år anvendes etter en prosentvis fordeling. 65% skal dekke drift, vedlikehold og mulig utbygging av eiendommen. Grunnkapitalen var da den ble opprettet i 1985 på 680 000 kr. Med høy rente på 1980 og 90-tallet økte kapitalen, og det var rikelig til nevnte formål. Det ga mulighet for å ta ned det gamle uthuset og sette opp et nytt tømra uthus.

Størstedelen av uthuset og parken er utleid til Ringebru kommune. Utlånsordningen "BUA" kommer til delen som kalles "Landsbyboden". Eldhuset er ikke bortleid. Det ligger delvis under bakken og ble i 1989 rydda. Lions-medlemmer la opp nye kvarv med nytt tømmer og bygde nytt tak med torvtekke.

Dagmar Hanstad, Anders Saupstad og Pål Wålen (bak) på taket av bakstehuset i Hanstad-garden, som Ringebru/Fåvang Lions fekk av Dagmar i 1983.

Dagmar Hanstad i Ringebru vart landets første kvinnelege Lions-medlem etter at det vart opna for kvinnelege medlemmer for eit par år sidan. Dagmar er medlem i Ringebru/Fåvang, der ho også er æresmedlem.

Det fine bakstehuset, som Lions steller med som eit kjær barn, er ei gåve frå Dagmar Hanstad. Sjølv brukte ho det

ikkje til å bake i, fortel ho. Taket var rotna, og i redsel for at noen skulle gå seg ned i den djupe jordkjellaren, vart kjellarholet fylt. Nå er jordkjellaren restaurert, og i sommar blir det lefse- og flatbrødbaking med sal ein dag i veka. Det er Lions-klubben i samarbeid med turistkontoret som arrangerer bagedagane.

Foto av avisutklipp fra Gudbrandsdølen 1989

Eldhuset har vedfyrst takke, bord og bakeutstyr

Lionsklubben har også elektriske takker som med ny kabel til uthuset gir økt steke-kapasitet. Kanskje kan det igjen bli bake-dager i regi av Lions.

Riksantikvaren uttalte i 1986: "Hanstad-villaen er en bevaringsverdig tømmerbygning med svalganger og utendørs trapper. Huset er et av de eldste i Vålebru og har sterk forankring i gudbrandsdalsk byggeskikk." Det er ikke freda, men det har stor kultur-historisk verdi. Kulturminnefondet har gitt støtte til nytt tak og Sparebank-stiftelsen DnB har via prosjekt "Tradisjonsformidling i gamle hus" bidratt med midler til renovering. Arbeid er utført ved el-installatør, snekker og rørlegger, og Lionsklubbens medlemmer har bidratt med 840 dugnadstimer fra 2021-2022. Eiendommen ivaretas etter Dagmars ønske, Lionsklubbens stolthet og allmennhetens glede som en "kulturperle" i landsbyen Ringebru. Juletreet skinner i adventstida. God jul!

Benifax – han som valgte å følge drømmen

Tekst: Olaug Widme Foto: Oddleiv Ringlund

«Jeg var egentlig født død, da vet du», slår han fast. Første skriket fra krabaten kom den 10.april 1949 i et hus på Verkensbakken i Sel kommune. Det tok riktignok noe lengre tid enn vanlig å få fart på skrikekapasiteten, men jordmora trøsta den nybakte, sikkert engstelige mora med at dette skulle gå

bra og tilføyde: «Denne blir det nok noe stort av». Vi skjønner dette var gode ord som mor gjemte i hjertet sitt, slik ei anna mor hadde gjort før henne. Huset var ganske stort, mener han å huske, og det var en kafé der. Nå er det borte.

Oppvekst og barndom

Inge Widar Svingen fikk av ulike årsaker oppvekst og barndom på flere steder. Han kom hit til kommunen også, til Sør-Fåvang. Der gikk han på skolen ved Moatugukrysset som alle andre og fikk den grunnleggende opplæringa i forskjellige fag av snille lærere, forteller han. Han nevner timene med kristendomsundervisning. Det var noe i det faget som ga tanker om at det kanskje er noe mer mellom himmel og jord enn det vi ser. Hva det betydde, nevner han ikke. Senere ble det framhaldsskolen på Fåvang.

Erfaringene hans førte til at han fikk behov for å trøste seg selv ved stadig å vise noe spesielt, noe han kunne gjøre så folk flirtet. «Lyktes jeg med det, da ble jeg så glad», sier han og kjenner ennå hvordan denne gladfølelsen spredte seg i kroppen. En bekreftelse som dette, førte til at han fant på mange «hokus-pokus-greier», som han selv kaller det i form av «skuespilleri» både impulsivt og planlagt. Han kunne ha nevnt mange episoder, men han vil ikke komme i skade for å henge ut noen med navn, så det meste får være artige minner.

En dag fikk han den snodige idéen til å gjemme seg i vedkassa ved siden av den høye ovnen i klasserommet. Kassa var tom, han krøp oppi, hadde på lokket og lå musestille og ventet en stund. Plutselig, da han bestemte at tiden var inne, og elever og lærer var opp tatt med sitt, spratt han opp fra kassa til stor oppstandelse. Noen kan si at slikt er rampestreker, og «det får da være grenser», men Inge Widar tenkte humor.

Han ville vise at det gikk an å lage litt show med enkle midler. Senere har han vel stilt spørsmålet om humor egentlig har noen grenser, men uten å konkludere. Behovet for å «finne på noe» var nyttig for å avvæpne visse situasjoner også, i stedet for å ta en konfrontasjon. Ved å gjøre rare ting som fremkalte smil og latter, ble det ikke noe mer av det. På denne måten kunne han ta noen i forsvar, uten at verken han eller den utsatte eller igangsetteren tapte ansikt. Skal tro om ikke denne tenkinga kunne være nyttig for noen hver.

Læring og erfaringer

En gang kom han i kontakt med en mann som spilte gitar, og ikke nok med det, han jodlet! Dette var ekstremt stort. Han husker navnet hans enda. «Jeg ble så fascinert av den mannen, at jeg stirret og glodde hemningsløst og fulgte med på alt han gjorde». På den tiden hadde Inge Widar lært seg noe trylling og ville så gjerne vise fram av det han kunne, men så fikk han lov å prøve litt klunking på gitaren til denne mannen – og han fikk til noe! Da hørte han de beste ordene som noensinne er blitt tilegnet han: «Kom ikke her og si at du ikke kan! Disse ordene ga meg slik trygghet at jeg følte jeg nærmest vokste gjennom taket». Noen trodde han kunne noe!

Humor ble etter hvert en viktig del av livet med trylling og «greier», men han prøvde forskjellige andre ting også. Sjøguttskolen på skoleskipet MS Trøndelag kan nevnes, og han fikk seg arbeid i Oslo. Han var bl.a. på Gunerius Shoppingsenter i Storgata og drev med gate-salg for Olav Thon. Det var et stort varehus det da. At Thon var en rik mann, tenkte han ikke på den gangen. Grei var han forresten også. Mer kunne ha vært nevnt. Det som har betydning, er at alt han har vært med på har ført til varige vennskap over hele landet og mer til.

«Av ren nysgjerrighet kom jeg med i en kristen menighet der i Oslo, Brugatens evangeliske gatemisjon, og vi gikk i kirka», fortsetter han. Alt dette ga erfaringer. De delte ut mat til husløse og rusmisbrukere. Noe gitarspilling var det også. Om han kaller seg gitarspiller? «Nja, nei, jeg vet ikke det. Jeg har noen gitarer i alle fall. Kanskje det heller kan nevnes at jeg tror jeg skal greie å finne fram den riktige dagens tekst til en gudstjeneste, om presten skulle utebli!» sier han med en liten antydning til smil. «Jeg har sett mye rart», sier han. «Å, nei og nei!»

Entertaineren er i gang

Tanken om å bli fakir kom tidlig, veldig tidlig. «Kanskje jeg var bare seks år. Jeg skulle vise at jeg kunne noe. Senere skjedde noe som fikk stor betydning for meg: Vi var på Stavsmart'n, da vet du, og der var Ali Ben Hassan eller Georg Albertson som han het, fra Kalmar i Sverige! Det var der det begynte. Jeg hang etter han: Du må lære meg dette! Han ble til slutt lut lei av dette maset mitt, ble irritert og sint. Han ville ringe «polisen», sa han. «Ja, gjør det! Jeg skal bli fakir». Dette skulle han lære!

Så tenkte nok han svensken at han skulle få slutt på dette gnaget en gang for alle, tok opp en fakkell og ba gutten stoppe den i munnen! «Jeg gjorde som han sa - og klarte å slokke. Så kom han med en til. Jeg tok den også». «Denne lille pojken kan slokke eld», utbrøt han. Da sa kona hans at nå hadde han fått en ungdom å lære opp. Inge Widar ble invitert inn i campingvogna til dem, og der ble de sittende. Hun fortalte hva det var med Georg Albertson hun ble fascinert av da hun møtte han, og fortsatte: «Og dere to er ganske like». Oi! Der lå det et nytt håp.

Fakir er en sufist, leser vi når vi søker opp ordet; spesielt en som utfører utholdenhets-bragder. Begrepet er knyttet til India, står det. En fakir kan også være en ekstrem-entertainer, og i slutten på ordforklaringen står det: «Den norske fakiren Benifax er et eksempel på det». Det er bare å søke på Google. Fakiren Benifax dukker opp. Wikipedia har fakta om han. Han er omtalt på You-Tube, på TV Norge, på Discovery+ Norge. Vi kan nevne et program med Jon Almaas, der han stakk spiker gjennom nesen så programleder og en annen gjest knapt greide å se på med et halvt øye. Fakiren gikk videre og tok en enda lengre spiker, sjekka at den var ekte ved å slå den med hammer ned i en trekloss og kjørte på som det mest selvfølgelige i verden.

Han nevner da OL skulle arrangeres her - et OL som skulle huskes, var det sagt, og underholdningsinnslagene skulle være severdige, hadde han fått med seg. Det er vel bare en fakir fra Fåvang som er så vill i påfunna at han ønsker å kjøre ned Kvitfjelløypa på en kjelke med spikerseng. En viss skepsis var det selvfølgelig. Dette nummeret skilte seg bra ut fra dansere i bunad, uten å ha sagt noe galt om dem. Benifax var helt sikker på at en fakir på spikerseng nedover bratte bakker hadde ingen sett eller hørt om før, og at innslaget ville bli husket i all tid.

Lokale medier fikk tak i det; riksmidier likeså, og i

utlandet var det også en sensasjon, husker han. Kjelken ble laga, matta var klar. Spikrene må plasseres slik at ryggbeinet går mellom spikerrekkene, får vi greie på. Ja vel! To ganger har han sust ned utforbakken på spikerseng.

Arbeidsantrekket

Stuntene på scena og i bakken ble gjennomført i antrekk som egner seg for en som har et yrkesliv utenom det vanlige: noen ganger iført en turban på hodet med gulltråd og dekorasjoner og paljetter. Det kunne være vest med sommerfugl og 1000 gullpaljetter, eller naken overkropp og en rød, lang bukse med sleng, dekorert med steiner, spesialsteiner bestilt fra Tyskland, strass-steiner, heter de visst. Nå er de forresten i plastikkutgave, skyter han inn. Det er ikke helt det samme, skjønner vi. Noen ganger stiller han i hvit skjorte og tversoversløyfe, helst når det er trylleshow. Det skal skinne av en ekstrem-entertainer.

For lenge siden måtte en ut med 5000 kr for hodeplagget, hører vi. Turban er en ting, men hvor kan en skaffe seg en slik bukse? Da ler han og forteller. «Jeg nærmest storma inn i en klesbutikk for damer en gang», forteller han. Bestillinga fra han var rød bukse! Betjeninga fant det han spurte etter, og han fant prøverommet. Han spurte hva de syntes om antrekket, og da det var godtatt, sikret han seg alle røde bukser som fantes i butikken. De foreslo å tilpasse dem litt, sy ut litt for framtida, som de sa, så han skulle ha litt «å gå på»!

60 år som artist

Inge Widar Svingen, Benifax, har hatt en karriere i 60 år som artist. Han har jobbet med mange kjente tryllekunstnere og lært kunsten.

Han har vist mange illusjonsnumre. Når han ikke har ligget på spikerseng med 270 sekstoms spiker i opp-til 12 døgn, har han slukt flammer, 329 fakler på ett minutt. Brukte han lengre tid, greide han 25000 på 2 timer. Det kunne hende disse «øvelsene» gikk litt ut over barten. «Men da sparte jeg penger på den slags», sier han.

Sluker han ikke flammer, så spruter han dem opptil 6 m høyt. Som om ikke det var nok pinsler for kroppen, så har han også hatt «gleden» av å perforere kroppen sin med pins, 137 stk. ble visst den rekorden. I forbindelse med OL på Lillehammer fikk 115 OL-pins i oppgave å gjennomtrenge kroppen hans. 37 verdensrekorder av forskjellige slag har det blitt. Flere av rekordene han har tatt, står seg enda.

Så kan en lure på hvordan han greier dette. Det må da være fryktelig smertefullt, tenker en som har tråkket på en tegnestift en gang. «Jeg kjenner den smerten som viser at alt er i orden», svarer fakiren. «Det andre blåser jeg i. Smertene får ikke lov å styre. Jeg tenker på noe som kunne ha vært mye verre». For en evne til å holde fokus, kan en tenke. Så må han nok etter hvert innrømme at kroppen har fått nok juling, og at det kjennes.

Denne guttungen som ønsket så intenst å glede andre med overraskelser og morsomheter, fikk virkelig ønsket sitt oppfylt, og han kan nevne den ene kjendisen etter den andre som han har vært i kontakt med. De har hatt bruk for The Magic Man, han som kan være til nytte og glede for andre og er blitt hyra inn for å underholde og sjokkere! Han har fartet landet rundt

med show, og det har vært skrevet artikler i aviser og blad. Han har folk han kjenner over hele landet, og de kjenner han. Det er en del av bransjekunnskapen. All denne viraken har også ført til at noen synes det er merkelig at han skal få det til. Dette har han følt noe på, men han er ikke interessert i å lage noen stor sak ut av det. Vi kjenner alle problemet med å bli profet i sitt eget land, for ikke å si i egen bygd. Fakirrolla begynte for alvor på 70-tallet - mer i Sverige enn i Norge, men han har blitt kåra til «Årets fåvanging». Begrunnelsen lå i berømmelsen, men også at han aldri la skjul på hvor han kom fra. Det ble diplom og et maleri som premie. Denne oppmerksomheten setter han stor pris på.

På bordet står bilder av barna til Inge Widar Svingen. Han viser og forteller om dem, om hva de driver med, og hva de får til. Han innrømmer å være stolt. De gir ham glede uten at han overrasker og viser hva han kan. Ja, han har sett mye rart og opplevd mer enn mange og bodd både i nord og sør, men noe forundrer han mer enn noe annet. Det er at etter alt som er gjort for å motvirke både mobbing og mishandling, så skjønner han ikke at dette fortsatt eksisterer. At ikke folk har lært!

Dette er Benifax, kunstnernavnet som ble til etter inspirasjon og mix av en annonse for produktene Biotex og Tampax i et ukeblad på en utedo i Gudbrandsdalen – en Benifax som har gått sine egne veier og turt å ta yrkesdrømmen lengre enn de fleste, en som har skaffet seg opplæring i faget sitt der den var å finne, og som etter eget utsagn er født litt gal og har prøvd livet på mer enn spikerseng.

Han er vant til intervjuer fra kjente medier. Det er ikke første gang, «men at jeg skulle få besøk av Menighetsbladet, hadde jeg aldri sett skulle komme», sier han og kommenterer ei «forhekse kaffekanne» som ikke holder på varmen.

Salmekveld i Fåvang kirke

Tekst og foto: Ragnar Stuen

Ute var det småkaldt, mørkt og oktoberrått. Men inne i den opplyste Fåvangkirke ble en fort varm av både sjelfull musikk og vakker sang, da Fåvang menighetsråd arrangerte salmekveld søndag den 23. oktober. Brødrene Pål og Trygve Kristian Svindland fylte kirkerommet med alldeles nydelig sang og sakrale toner, da de framførte både selvskreven musikk og kjente og kjære salmer. Og i godt selskap med Lena G. Lønesløkken på orgel og piano, Ralf Harald Senberg på baryton, Grethe Hvattum med sin flotte stemme, samt allsang fra kirkebenkene, ble dette en svært stemningsfull og fin stund!

Kapellan Gustav O. Søberg geleidet oss stødig gjennom kvelden, der også noen av de fremmøtte fikk trukket ut sine salmeønsker. Med en raus dose gode ord og toner håper og tror jeg at de som kom inn kirkedøra, gikk ut i igjen i høstmørket litt varmere både i kropp og sjel! Jeg vil på vegne av Fåvang menighetsråd få takke de som planla, alle som bidro musikalsk, samt alle som la turen til kirke denne kvelden! Ha en fortsatt god mørketid, og husk selv å være et bål og spre litt lys og varme rundt deg!

Disse bidro til en flott salmekveld i Fåvang kirke: fra venstre Ralf Harald Senberg, Grethe Hvattum, Lena G. Lønesløkken, Trygve Kristian Svindland og Pål Svindland.

Julekuler med Fåvang kirke

Fåvang menighetsråd selger nå flotte, håndmalte julekuler (75 mm) med Fåvang kirke som motiv. Den perfekte julegaven til den som har alt, en flott gave med lokalt tilsnitt til alle som har tilknytning til bygda og kirken vår. Julekulene er munnblåste i glass og malt fra innsiden, en imponerende og tidkrevende prosess.

Inntektene fra salget går til menighetsarbeidet i Fåvang.

Kulene kan kjøpes i kirken når den er åpen eller ta kontakt med noen av oss i rådet, de kan betales med Vipps 777614.

Kari Hanne Rudrud
Leder Fåvang menighetsråd
Tlf. 411 06811

FRi Gospel 10 år

Foto: Torger Lien

I år kan FRi Gospel feire 10-års jubileum, og lørdag 29. oktober ble dette feiret med jubileums-konsert i Fåvang kirke. En fullsatt kirke satte tydelig pris på korets opptreden. Med seg i bandet hadde de Vegard Moshagen, tangenter, Kai Harald Skriubakken, trommer og Ragnar Løsnesløyken, bass.

FRi Gospel ble startet opp i 2012 etter at Lena hadde blitt ansatt som organist i Ringebu. Ideen var det faktisk Lenas svigerfar, Per Løsnesløyken, og hennes mann, Ragnar, som kom på. Det manglet et gospelkor i kommunen, og det skulle det bli!

Under jubileumskonserten tok FRi Gospel oss med på en reise gjennom 10 år med favorittsanger fra ulike seminarer, konserter og fra korets høydepunkt: Turen til Chicago i USA i 2018. Dette er noen av de koret har jobbet med opp gjennom årene: Calvin Bridges fra Chicago (Debutkonserten til koret i Ringebu stavkirke i 2012), Terje Kleppe fra Bergen (Kor-seminar og konsert på Tromsvang), Jason Taylor fra

Los Angeles (konsert på Rudi gard sammen med Fåberg Gospel og Rondane gospelkor), Angela Primm og Elsa Harris fra USA (konsert i Fåvang kirke), og Phileon Montague (seminar i selveste gospelhovedstaden Chicago! Han har spilt hammond for Whitney Houston blant annet).

Lena uttrykte sin takknemlighet for å ha fått lov til å drive kor i 10 år sammen med en helt fantastisk gjeng av kormedlemmer!

Helene Hovde og Lanz Bulldogs i Ringebu stavkyrkje

Tekst: Olaug Widme, foto Ola Hovdhaugen

For en kveld vi fikk den 16. oktober! Da var vi igjen invitert i stavkyrkja til et musikalsk program. Helene Hovde åpnet konserten og lot oss nok en gang få høre hennes fantastiske spilling på saksofon. Gruppen Lanz Bulldogs inntok plassene ved instrumenta sine. Musikken fra 50-og 60-tallet var gjenkjennbar for de frammøtte, og musikerne lot oss høre en mengde låter fra den tida både instrumentalt og vokalt, musikk- og sangprestasjoner som rent tar pusten fra en.

Det har svinga før i Ringebu Stavkyrkje, men hun fikk testa seg den kvelden også, den ærverdige kyrkja vår, om sammenføyingene i treverket holdt mot trykket fra gitarer og trommer, en dyp mannsstemme i alle numrene, men også i duett med en klar, vakker kvinnestemme. Mange takk for en strålende kveld til både Helene på saksofon og til Lanz Bulldogs: Lars Sylte - vokal, Edvard Gunstad - banjo og gitar, Hanne Dalen - bass og vokal, Lars Lindvig - gitar og Vegard Moen - trommer. Takk også til arrangøren Ringebu Sokneråd!

Julekonsert med Fåvang musikkforening

Fåvang musikkforening inviterer til sin tradisjonelle førjulsconcert i Fåvang kirke, mandag den 19. desember kl. 1900. Billettpris kr. 100,-.

Juleevangeliet

Det skjedde i de dager at det gikk ut befaling fra keiser Augustus om at hele verden skulle innskrives i manntall. Denne første innskrivningen ble holdt mens Kvirinius var landshøvding i Syria. Og alle dro av sted for å la seg innskrive, hver til sin by.

Josef dro da fra byen Nasaret i Galilea opp til Judea, til Davids by Betlehem, siden han var av Davids hus og ætt, for å la seg innskrive sammen med Maria, som var lovet bort til ham, og som ventet barn. Og mens de var der, kom tiden da hun skulle føde, og hun fødte sin sønn, den førstefødte. Hun svøpte ham og la ham i en krybbe, for det var ikke husrom for dem.

Det var noen gjeterne der i nærheten som var ute på marken og holdt nattevakt over flokken sin. Med ett sto en Herrens engel foran dem, og Herrens herlighet lyste om dem. De ble overveldet av redsel. Men engelen sa til dem: «Frykt ikke! Se, jeg forkynner dere en stor glede, en glede for hele folket: I dag er det født dere en frelser i Davids by; han er Messias, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe.» Med ett var engelen omgitt av en himmelsk hærskare, som lovpriste Gud og sang:

*«Ære være Gud i det høyeste,
og fred på jorden
blant mennesker Gud har glede i!»*

Da englene hadde forlatt dem og vendt tilbake til himmelen, sa gjeterne til hverandre: «La oss gå inn til Betlehem for å se dette som har hendt, og som Herren har kunngjort for oss.» Og de skyndte seg av sted og fant Maria og Josef og det lille barnet som lå i krybben. Da de fikk se ham, fortalte de alt som var blitt sagt dem om dette barnet. Alle som hørte på, undret seg over det gjeterne fortalte. Men Maria tok vare på alt som ble sagt, og grunnet på det i sitt hjerte. Gjeterne dro tilbake. De lovet og priste Gud for alt de hadde hørt og sett; alt var slik som det var sagt dem.

(Luk. 2, 1-20)

**Redaksjonen for Menighetsbladet ønsker
alle bidragsyttere og lesere en
riktig god jul og et godt nytt år!**

Heim og kyrkje

Døpte

Ringebu:

- 21.08.22 Randi Odlo
 21.08.22 Oliver Linækkeren
 21.08.22 Marius Bakken Øversveen
 04.09.22 Aurora Lien
 04.09.22 Tuva Haugrud Borgedal
 04.09.22 Josef Barlaup Gautneb
 09.10.22 Kaia Lovise Vestad
 23.10.22 Sina Storhaugen Stenumgård
 23.10.22 Jenny Krogsveen
 27.11.22 Rebekka Rudrudjordet Nyløkken

Fåvang:

- 02.10.22 Harald Dalbakk Rudrud
 02.10.22 Eva Borgedal
 13.11.22 Milena Landheim Nordrum
 13.11.22 Ulrik Jansson

Vielser

Ringebu:

- 13.08.22 Caroline Hofstad Jacobowitz og
 Petter Fremmegård
 20.08.22 Anne-Lise Eva Pedersen og
 Joakim Mangen
 27.08.22 Kristiane Morken og
 Øyvind Rognstad
 27.08.22 Charlotte Stenseth Gustavsén og
 Hallvard Flaa
 08.10.22 Marianne Gausen og Arne Onshus

Fåvang:

- 27.10.22 Laila Dokken Skogen og
 Knut Einar Køste Haugsjordet
 (viet på Fåvangfjellet)

Venabygd:

- 20.08.22 Camilla Bjerkli og Stian Saugstad
 (viet i Venabygd Fjellkapell)
 17.09.22 Ann Kristin Hansen og Audun Holtet
 (viet i Venabygd Fjellkapell)
 22.10.22 Knut L. Feragen og Berit Langset
 (viet i Venabygd Fjellkapell)

Gravferder

Ringebu:

- 09.09.22 Helge Strand f. 1927
 (bisettelse)
 13.09.22 John Høye f. 1931
 23.09.22 Hans Rosenborg f. 1949
 (bisettelse)
 30.09.22 Ivar Blakarstugun f. 1935
 30.09.22 Margrethe Bjørnstadjordet f. 1938
 (bisettelse)
 28.10.22 Ester Flatmoen f. 1929
 22.11.22 Lars Erik Risstubben f. 1972

Fåvang:

- 19.08.22 Berit Horten f. 1966
 02.09.22 Else Bakken f. 1942
 07.10.22 Hans Johannes H. Sjøheim f. 1944
 07.10.22 Jon Bjørge f. 1937
 14.10.22 Magnus Strandheim f. 1931
 21.10.22 Kjell Orderløkken f. 1936
 28.10.22 Arne Nordberg f. 1941
 09.11.22 Finn Finstad f. 1943

Så god jul

Hematt! Lo så, glede ro og jul!
 Mine kjæreste, øl, mat, god og full.
 Guds stjerneøyne, oppe, jeg så likte!
 Rødt lystre, ute, dompapp, å matrikt.
 Være barn i bestemorfanget, i, romjulen.
 Trygghet kjem i de tusener, hjem, blir, jul...!!

Egil Mjogdalen

Vi støtter Menighetsbladet

Har din bedrift lyst til å støtte Menighetsbladet og samtidig få profilering på denne siden, har vi fortsatt noe ledig annonseplass. Ta i så fall kontakt med redaksjonen på telefon: 61 28 43 50

<p>GAUSDAL LANDHANDLERI www.gaus.no Telefon: 61 22 00 00</p>	<p>FJØSSYSTEMER Bonden og dyrenes førstevalg</p>	<p>JØNNHALT GJESTESETER www.jonnhalt.no • Tlf. 61 28 03 41</p>	
<p>Lauritz Dalbakk 2634 Fåvang Tlf. 61 28 24 10 / mob 976 82 410</p>	<p>RINGEBU BILRUTER Est. 1918 Tlf. 488 66 066 - post@ringebubilruter.no</p>	<p>Ninas Blomster Tlf. 61 28 05 15 ninas.blomster@interflora.no</p>	<p>Annis PØLSEMAKERI RINGEBU www.polsemakeri.no</p>
<p>Ringebu Frisørsalong Dame - Herre CAMILLA & KARI Tlf. 61 28 01 27</p>	<p>HYTTEDRØMMEN Vi vet ikke hva du drømmer om, men bli inspirert på www.blane.no Blåne hytter post@blanehytter.no, tlf. 612 84 300</p>	<p>Ringebu Optikk Ole Steigs gate 13 - Tlf: 908 25 677</p>	<p>STENUMGÅRD BYGG AS Telefon 61 40 03 70 Tromsnesvegen 37, 2634 Fåvang post@stenumgardbygg.no</p>
<p>Ysterikroa KJENT FOR GOD MAT</p>	<p>Haldan Tak og Blikk AS Blikkenslager - Fåvang - 46 66 01 39</p>	<p>Bademiljø Asbjørn Nordsveen Fåvang AS Tlf: 62 33 06 00 Mob: 903 63 137 Vakttelefon: 907 54 130</p>	<p>BORGEDAL BYGG AS totalleverandør av byggtjenester post@borgedalbygg.no 2634 Fåvang - Tlf.: 61 28 46 50</p>
<p>Fåvang-Bilene</p>	<p>Myhrmoen Maskin-AS GRAVING & TRANSPORT Telefon: 918 29 580</p>	<p>AREAL+ Planleggere og rådgivende ingeniører 2634 Fåvang - Tlf. 61 24 57 70 www.arealpluss.no</p>	<p>VENABU FJELLHOTELL www.venabu.no • Tlf. 61 29 32 00</p>
<p>BORGEDAL BYGGSERVICE AS 2634 FÅVANG - 41 33 00 76 - 90 52 25 47</p>	<p>FÅVANG SAG www.g3i.no Telefon: 02651</p>	<p>mammut reklame as</p>	<p>KIWI mini pris KIWI Ringebu • 61 28 05 19</p>
<p>VIKEN GARTNERI 2634 Fåvang - tlf. 61 28 46 02 www.vikengartneri.com</p>	<p>DG Trykk Dale-Gudbrands Trykkeri as 2635 Tretten, tlf. 61 27 73 50 www.dg-trykk.no</p>	<p>GIAX GUDBRANDSDAL INDUSTRIER AS www.giax.no • Tlf. 61 28 42 00</p>	<p>Borgedal Bilservice as Tlf. 61 28 01 00</p>
<p>Borgen Handverk Øvre Borgen - 2634 Fåvang Tlf. 41 63 78 57 - E-post: nabor-b@online.no Husflidsbåndverker www.husflid.no</p>	<p>Tromsø frisør Tone Annud TROMSNESEN 27, 2634 FÅVANG TELEFON 92 44 55 38</p>	<p>a bite of Norway</p>	<p>HORTEN ELEKTRISKE AS Autorisert tele- og elektroinstallatør www.hortenelektriske.no Gudbrandsdalsvegen 2090 2630 Ringebu - tlf. 61 28 16 40</p>
<p>Ringebu Begravelsesbyrå og Blomsterbinderi Tlf. 61 28 27 57</p>	<p>FÅVANG ELEKTRO AS Tromsnesvegen 23, 2634 Fåvang. Tlf. 61 28 00 00</p>	<p>JOHN LIEN RØRLEGGEBEDRIFT 2630 Ringebu - Tlf: 900 74 865 - 61 28 44 83 Bademiljø Medlem i Norges største rørleggerkjede</p>	<p>Blomsterverkstedet Laila Bakken Tlf. 90 85 61 97 Epost: blomster908@gmail.com</p>

Klokkene kaller

Desember:

04.12 2. søndag i advent

1100 Fåvang kirke, utdeling av 4-års bok

11.12 3. søndag i advent

1100 Venabygd kirke, utdeling av 4-års bok

18.12 4. søndag i advent

1100 Linåkertunet

1700 Ringebu Omsorgssenter

24.12 Julaften

1200 Venabygd kirke

1400 Fåvang kirke

1400 Ringebu stavkirke

1600 Ringebu stavkirke

25.12 1. juledag

1100 Ringebu stavkirke

1300 Fåvang kirke

26.12 2. juledag

1100 Venabygd Fjellkapell

Januar 2023:

01.01 1. nyttårsdag

1700 Ringebu Ungdomssenter

08.01 Kristi åpenbaringsdag

1100 Fåvang kirke

15.01 2. søndag i åpenbaringstiden

1100 Ringebu stavkirke, Krøllegudstjeneste

22.01 3. søndag i åpenbaringstiden

1100 Venabygd kirke

29.01 4. søndag i åpenbaringstiden

1100 Ringebu Ungdomssenter

Februar:

05.02 Såmannssøndag

1100 Fåvang kirke

12.02 Kristi forklarelsesdag

1100 Fåvang kirke

19.02 Fastelavnssøndag

1100 Ringebu stavkirke

26.02 1. søndag i fastetiden

1100 Venabygd Fjellkapell

Mars:

05.03 2. søndag i fastetiden

1100 Ringebu stavkirke

12.03 3. søndag i fastetiden

1100 Venabygd kirke, menighetens årsmøte etter gudstjenesten

1900 Ringebu Ungdomssenter, menighetens årsmøte

19.03 4. søndag i fastetiden

1100 Venabygd Fjellkapell, Lys våken

26.03 Maria budskapsdag

1100 Fåvang kirke, menighetens årsmøte etter gudstjenesten

Med forbehold om feil og endringer.

Se annonsering i GD.

MOEN
Hyttenservice AS

Tlf: 472 53 528

roy@moenhyttenservice.no

Vi fortsetter med formiddagstreff i 2023!

Første formiddagstreff blir torsdag 26. januar kl. 13.00 på Ringebu ungdomssenter.

Vel møtt!

DEN NORSKE KIRKE

Ringeby prestegjeld

Gateadresse: Ringeby Ungdomssenter, Jernbanegata 14
Postadresse: Postboks 150, 2631 Ringeby
E-post: post@stavechurch.no
Internett: www.stavechurch.no

Kirkekontoret

Mandag – fredag kl. 09 – 12 61 28 43 50
Kirkeverge Lars Smestadmoen
E-post: kirkeverge@stavechurch.no
Sekretær Lars Myhre
E-post: sekreter@stavechurch.no

Prest

Kapellan Gustav O. Søberg 979 58199
E-post: gustavottosoberg@gmail.com

Privattelefoner

Kapellan Gustav O. Søberg 979 58199
Kirkeverge Lars Smestadmoen 907 38508
Sekretær Lars Myhre 907 38998
Organist Lena G. Løsneløkken 902 30755
Men.pedagog Inger Melbø Strangstad 996 14642

Kirkene - kirketjenere

Ringeby stavkirke: Jan Helge Jonhaugen 902 50496
Fåvang kirke: Nils Magne Mathiesen 902 89136
Venabygd kirke: Lars Myhre 907 38998

Soknerådene

Ringeby: Heidi Hovdhaugen Myhre, leder 958 35849
Fåvang: Kari Hanne Rudrud, leder 411 06811
Venabygd: Aud Marit J. Trelvik, leder 902 45284

Ringeby kirkelige fellesråd

Øyvind Myhrsveen, leder 415 10320

Redaksjonen for Menighetsbladet

Olaug Widme, e-post: olaugwidme@gmail.com 480 68441
Liv Jorunn Braastad, e-post: lorbraa@online.no 950 93733

Bankkonto for kontingent og gaver til Menighetsbladet: 2095 19 54471

Neste nummer av Menighetsbladet kommer ut ca. 1. februar 2023. Vi oppfordrer leserne til å bidra med stoff eller tips om aktuelle saker. Frist for innlevering av stoff er 15. januar 2023.